

'Heel bijzonder als je kinderen kunt raken in de hele wereld'

De bos is bijna groter dan deze fan van nijntje, die bloemen komt leggen bij het museum.

FOTO ANGELIEK DE JONG

UTRECHT

Geschokt en verdrietig, maar niet verrast reageren Utrechters op het heengaan van Dick Bruna. Alom was bekend dat zijn gestel broos was.

ROELAND FRANCK

De algemeen gedeelde herinnering van de tekenaar die op zijn rijwiel de binnenstad doorkruiste, dateert al weer van enkele jaren geleden. Niettemin markeert zijn heengaan het einde van een tijdperk, ook al geldt dat niet zijn artistieke nalatenschap. Die blijft, onderstrepen veel Utrechters. „Ik realiseer me dat ik voor het eerst een kop koffie drink terwijl Bruna er niet meer is”, verwoordt dichter Ingmar Heytze dat gevoel.

Burgemeester Jan van Zanen:

„Hij was 89 jaar. Je weet dat het eens gaat gebeuren, maar het is toch een schok als je het bericht krijgt. Ik heb contact gehad met de familie, de stads slag hangt halfstok en we richten een condoleanceregister in. Het is heel bijzonder als je kinderen kunt raken in Europa, de Verenigde Staten en Japan. Ik ben daar in het verleden geregeld geweest en daar kom je Miffy, zoals nijntje daar heet, vaak tegen. Vanuit Amstelveen ben ik ook eens ontvangen in zijn atelier. Dat was zo bijzonder. Bruna is een icoon voor de stad. wat hij nalaat is eigenlijk ontsterfelijk .”

Dichter Ingmar Heytze: „Ik woonde

in het Museumkwartier toen hij daar rondfietste. We kenden elkaar van zwaaien en hallo roepen. Later hebben we elkaar ontmoet toen ik stadsdichter werd. Ik kreeg nog een kaartje van hem. Dat koester ik. Ook ben ik één keer bij hem op zijn zolder geweest. Het was een man die maar één ding wilde en dat deed. Volkomen ongekunsteld. Bruna was bij leven een legende. Hij is er niet meer, maar de legende gaat door. Hij laat een fantastisch beeld achter.”

Jeroen Wielaert: „Ik zal nooit vergeten hoe Bruna jarenlang bij de Homeruslaan dagelijks voorbij reed. Je kon er de klok op gelijk zetten dat hij op zijn fiets, in stijlvolle houding voorbij reed. Het hoofd met die snor rechtop, daar straalde een vanzelfsprekende statigheid van uit, tot een jaar of acht geleden dat hij uit het straatbeeld verdween. nijntje was natuurlijk geniaal. Dat hij vanuit Utrecht met dat eigenlijk simpele beeld tot in Japan de mensen heeft weten aan te spreken. Zijn werk is tijdloos. Zijn tekeningen zijn nooit verjaard en zullen nooit verjaren.”

Tekst- en kinderboekenschrijver Koos Meinderts: „Ik heb wel eens naast hem gezeten op een kinderboekenbeurs. Bij hem stond een enorme rij, terwijl ik af en toe een boek verkocht. Hij verontschuldigde zich dan. Hij is bijzonder en is geen huis in de straat of er staat wel iets van hem, maar hij reed hier gewoon rond. Nu is hij uit het leven gefietst, maar hier geldt zeker 'wie tekent of schrijft, die blijft'.

Illustrator Tom Eyzenbach: „Ik kende hem al sinds eind jaren 70. Als vakgenoten spraken we over ons werk. Dat waren zeer boeiende gesprekken. Hoewel hij allang niet meer hoefde te werken, ging hij onvermoeibaar door. Hij riep altijd: ons krijgen ze niet stil, maar al langere tijd bleef hij op de achtergrond. Bij de uitreiking van de Max Velthuisprijs in september vorig jaar kon hij niet meer

aanwezig zijn. Je kon nog wel met hem praten. Ik wilde hem een maand geleden nog feliciteren, maar hij bleek een beetje in de lappenmand. Ik kreeg toen niet de indruk dat het einde naderde. Hij laat veel na, van het nijntje stoplicht tot het dick bruna huis. De stad kent voor mij twee wereldberoemde Utrechters: Rietveld en Bruna.”

Acteur Joep Dorren (speelde 200 keer Bruna in de musical nijntje): „Ik heb hem in het verleden één keer ontmoet, maar heb me vooral in hem verdiept aan de hand van filmbeelden. Hoe hij liep en bewoog. Hij was bovenal een inspirerende figuur.”

un.reageren@ad.nl